

מ"ת 1024/03/18 - מדינת ישראל נגד ארטיום זינובייב, מנוח שאמליקשוילי, הנרי ספיאשוילי

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 1024-03-18 מדינת ישראל נ' זינובייב(עציר) ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. ארטיום זינובייב (עציר) 2. מנוח שאמליקשוילי (עציר) 3. הנרי ספיאשוילי (עציר)

החלטה בעניינו של משיב 2
בפני בקשה לעיון חוזר ולחילוט ערבויות.

יריעת המחלוקת וקורות ההליך

נגד משיב 2 (**להלן: "המשיב"**) הוגש כתב אישום המייחס לו 8 אישומים. ענינם של אלה בעבירות הונאה ומרמה. על פי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום, עובר ליום 9.1.18, קשר המשיב קשר עם נאשם 1, לזייף כרטיסי חיוב ולהשתמש בהם לשם קבלת כספים במרמה. במסגרת הקשר ולשם קידומו, התקינו השניים "קורא כרטיסים" ובו שבב דיגיטלי, האוגר את המידע המצוי על הפס המגנטי של כרטיסי החיוב, וכן מצלמה המצלמת את לוח המקשים של הכספומטים מושא האישומים. בהמשך ניצלו השניים, בעצמם או עם אחרים, את המידע שנאגר בצידוד הזיוף הנ"ל, וזייפו כרטיסי חיוב הנושאים את המידע המגנטי שהועתק. בנוסף, השתמש המשיב יחד עם משיב 3 בחלק מן הכרטיסים המזויפים, על מנת למשוך באמצעותם כסף מחשבונם של קורבנותיהם, במרמה, מכספומטים שונים ברחבי שפלה ולכיש, כמתואר באישומים השונים.

בשמונה מבין תשעת האישומים שבאישום, פירטה המבקשת ביצוע עבירות שונות שביצע המשיב, שעיקרם קבלות דבר במרמה והונאות בכרטיסי חיוב. המדובר בעבירות שבוצעו במהלך דצמבר 2017 וינואר 2018, לרבות אישום המייחס למשיב החזקת כרטיסים שונים ותעודות שונות, החשודים כגנובים, שאבדו למתלוננת (כתעודת זהות, כרטיס בנקט וכרטיס הטבות ועוד). המדובר בעשרות אלפי ₪ שהתקבלו במרמה בעוד סך ניסיונות המרמה עולה על 330,000 ₪, כתוצאה משימוש בעשרות כרטיסי חיוב מזויפים כאמור (בבקשת המעצר צוין כי המדובר ב- 27 כרטיסים אך עיון בכתב האישום מלמד כי המספר כפול מכך, לערך).

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה להארכת תוקף תנאי השחרור שנקבעו בעניינו של המשיב, במסגרת עמוד 1

הליך המעצר לצרכי חקירה, לאחר הגשת "הצהרת תובע" (מ"י 18-02-19493, מיום 19.2.18). בית המשפט הורה על שחרורו של המשיב בתנאים שעיקרם "מעצר בית" מלא בפיקוח מפקחות, הפקדת סך 25,000 ₪, ערבות עצמית בסך 25,000 ₪ וערבות צד ג', ע"י כל מפקחת, בסך 25,000 ₪.

בהחלטת מיום 29.3.18 מצאתי להקל בתנאי שחרורו של המשיב, באופן שבו ניתנו לו 4 שעות "התאווירות", מדי יום, ובלבד ויהא בפיקוח מי ממפקחיו.

ביום 4.6.18 הוגשה הבקשה לעיון חוזר, מושא החלטתי זו. על פי הנטען בה, ביום 26.5.18, בשעה 20:30 לערך, נעצר המשיב שעה שמשך כסף מכספומט ברח' רוגוזין שבאשדוד, בעודו שוהה במקום ללא פיקוח מי ממפקחיו. בחיפוש בכליו של המשיב, נמצאו שישה כרטיסים של רשת "בבילון", עליהם הוטבעו פרטיהם של כרטיסי חיוב שהועתקו במכשיר זיוף, שהותקן בכספומט בעיר הרצליה.

בחקירתו הודה המשיב כי יצא מכתובת החלופה ללא פיקוח אך הכחיש את משיכת הכסף וטען כי אולץ ע"י גורמים עלומים, להם הוא חייב כסף, להצטרף לאחר, שמשך את הכסף וברח בהגיע המשטרה.

עוד ביום הגשת כתב האישום, ציין ב"כ המבקשת כי כתב אישום בגין ההפרה אמור להיות מוגש ע"י שלוחת מעצרים-לכיש. לאחר שב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, נעתרתי לבקשתו לקבלת תסקיר אשר יבחן גם אפשרות מעצר בתנאי איזוק, אגב הותרת המשיב במעצר עד החלטה אחרת.

בהתאם, התקבל תסקיר בעניינו של המשיב, ממנו עלה, בין היתר, כי המשיב עלה לארץ בשנת 2012 מגיאורגיה, כי הוא נעדר עבר פלילי וכי לגרסתו ביצע את עבירות המרמה בשל איומים על חייו מצד עבריינים, על רקע חובות לשוק ה"אפור". שירות המבחן העריך כי קיימת "רמת סיכון ניכרת להישנות עוברת חוק בתחום המרמה וכן להפרת הוראה חוקית", על רקע אותם לחצים חיצוניים. השירות בחן שני מפקחים מוצעים-זוגתו של המשיב ואביה, אך למרות התלבטותו באשר ליכולתם לפקח על המשיב לאורך זמן, בא בסופו של תסקיר בהמלצה למעצר בתנאי איזוק, בפיקוחם. עוד המליץ השירות על צו פיקוח מעצרים בן שישה חודשים ושילוב המשיב בקבוצה טיפולית לעצורי בית.

בישיבת יום 1.7.18 עתר הסניגור לאימוץ המלצות התסקיר, בעוד המבקשת עתרה למעצר עד תום ההליכים. במענה לשאלתי מסר התובע כי כתב האישום מושא ההפרה הנטענת הוגש, אך עותקו אינו בידי המבקשת. מצאתי לדחות את הדיון דחייה קצרת מועד על מנת שיהא סיפק בידי המבקשת להמציא לעיוני את כתב האישום. בישיבת יום 3.7.18 חזרה בה המבקשת מטענתה הקודמת, ומסרה כי הבהרתה הקודמת ניתנה בשגגה, שכן כתב האישום טרם הוגש, אך עתיד הוא להיות מוגש בימים הקרובים. בהינתן האמור, על רקע אישור הסניגור את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה, מצאתי שלא לדחות בשנית את הדיון, אך ורק לשם קבלת כתב האישום, לאחר שיוגש.

בעלי הדין שבו וטענו את טיעוניהם, מי למעצר בתנאי איזוק ומי למעצר ממשי. כמו כן נשמעו המפקחים המוצעים. עוד שמעתי טיעון בבקשה לחילוט הערבויות, כמו גם את המפקחת הקודמת, שחילוט כספה מבוקש. התייחסותי לכל אלה

תובא להלן.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים, עיינתי בכל הנדרש ועמדתי על טיבם של המפקחים המוצעים, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל, על שני רכיביה, באופן שבו המשיב יעצר עד לתום ההליכים וכספים יחולטו באופן חלקי, כמפורט להלן.

מסוכנותו של אדם נלמדת ממכלול הנסיבות האופפות את עניינו (בש"פ 1753/07 **אבו רקיה נ' מדינת ישראל**, מיום 18.3.07). שקילת האפשרות לשחרור לחלופת מעצר, טעונה בחינה דו שלבית. ראשית נבחן האם החלופה יכולה, עקרונית, להפיג את המסוכנות המיוחסת לנאשם ולהפחית את החשש לשיבוש מהלכי משפט. שנית, ככל שקיימת חלופה כזו, נבחנת מידת ההתאמה של החלופה הקונקרטית ומידת התאמתה להשגת התכלית הנ"ל (בש"פ 7495/16 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, מיום 9.10.16). כל חלופה נבחנת למול המסוכנות אותה היא אמורה להפחית.

הכלל הוא, כי מקום בו מפר נאשם את אמונו של בית המשפט, דינו להיעצר, אלא בהתקיים "נסיבות מיוחדות וחריגות", שכן אם בית המשפט לא יקפיד עם נאשמים בהקשר זה, יהיה בכך לא רק משום זילות בית המשפט אלא גם משום פיתוי לעבריינים ועידוד עבריינות (בש"פ 9825/16 **אבו סבילה נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.17 והאסמכתאות שם). על אחת כמה וכמה נכונים הדברים, כאשר ההפרה לוותה בביצוע עבירה נוספת (בש"פ 9823/16 **איזמיילוב נ' מדינת ישראל**, מיום 1.1.17).

באשר להתחייבותו של מפקח, הרי לחילוטה של ערבות שנחתמה על ידו במקרה הפרה, נודעת תכלית הרתעתית, הן בהיבט של הרתעה אישית והן בהיבט של הרתעת הרבים. יש לדרבן את הערב לבל יזנח את מחויבותו, בשים לב לכך כי חילוט הערבות תורם להכוונת התנהגותם של הנאשמים עצמם, בתקווה כי יימנעו מלפגוע בקרובים להם. חובתו העיקרית של המפקח היא כלפי הציבור בכללותו. האפשרות להקל עם נאשם מקימה לצידה חובה לשמור מפניו (בש"פ 8163/12 **שגב אלון ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 19.11.12 - סע' 18-19).

כתב האישום המקורי שהוגש בעניינו של המשיב, מלמד על מסוכנותו לרכוש הציבור. המדובר בחומרת מעשים בעצמה לא מבוטלת, אשר מצאה את ביטוייה בביצוע רצף עבירות, בצוותא עם אחרים, למען בצע כסף. רדיפה זו אחר כסף קל פוגעת בציבור, הזכאי להגנה מפני פגיעה מתמשכת ברכושו. על אף האמור, עוד בטרם הגשת האישום, מצא בית המשפט ליתן אמון במשיב ולהורות על שחרור המשיב בתנאים. חזקה היא כי עשה כן על רקע היעדרו של עבר פלילי.

כמצוין לעיל, לכאורה, הפר המשיב את אמון בית המשפט לא רק בכך ששהה מחוץ לכתובת החלופה ללא מפקח, אלא אגב משיכת כסף מכספומט, בעודו נושא בכליו כרטיסים מזויפים. כתב אישום טרם הוגש, אך גם בהנחה המקלה ביותר אותה אניח לטובת המשיב, ברור כבר עתה כי אין מדובר בהפרה-גרידא. בין אם תיוחס למשיב עבירה כזו או אחרת בגין החזקת הכרטיסים ובין אם לאו, לא ניתן להתעלם מכך כי המדובר בנתון "מכפיל כוח" המלמד הן על מסוכנותו של המשיב לרכוש הציבור והן על צביעת פליליות מעשיו בצבע עז. בין אם קיבל המשיב לידיו את הכרטיסים המזויפים אגב

שהייתו בכתובת החלופה ובין אם קיבלם מחוץ לה, מלמד הדבר על המשך זיקתו לעולם העברייני, כמו גם על הנחה המבוססת על השכל הישר, כי ההחזקה בכרטיסים מניה וביה מלמדת על כוונה עתידית לעשות בהם שימוש, שאם לא כן מדוע זה יוחזקו.

הפרה מעין זו בוטה היא, וסיווגה כסיווג העבירות מושא כתב האישום המקורי. בהינתן כל האמור, ברירת המחדל המחויבת על פי דין והשכל הישר, היא להורות על מעצר המשיב מאחורי סורג ובריח, זולת אם התקיימו טעמים של ממש מדוע שלא לעשות כן. לא מצאתי כי התקיימו טעמים כאמור.

תסקיר שירות המבחן ממליץ על מעצר בתנאי איזוק, על אף הערכתו קיומה של רמת סיכון **ניכרת** לביצוע עבירות מרמה והפרת הוראה חוקית, ועל אף לבטיו באשר ליכולת המפקחים להתמיד בביצוע מלאכת הפיקוח.

ברי כי בית המשפט אינו מחויב להמלצת התסקיר, אם כי על דרך הכלל נדרש טעם לסטיה מהמלצתו. לטעמי, המלצתו הסופית של שירות המבחן עומדת בסתירה לקביעותיו הנ"ל. בדין ממוקד שירות המבחן בנאשם שאת עניינו הוא בוחן, אך על בית המשפט החובה לאזן בין צרכי הצדדים כולם.

רמת הסיכון הניכרת הנשקפת מן המשיב, כפי הערכת השירות, אינה ברת איון ע"י מעצר בתנאי איזוק.

ב"כ המשיב מיקד את טיעונו בכך שהמשיב נעדר עבר פלילי, עבר קשיי קליטה ופעל בלחץ גורמים עברייניים, כפי טענתו. לטעמו, יש ביכולת האיזוק האלקטרוני לאיין את מסוכנות המשיב, שכן לא יוכל לצאת מכתובת החלופה ולבצע עבירות רכוש נוספות. עוד ציין הסניגור את הצפיפות הקיימת במתקני הכליאה כטעם נוסף להקלה עם מרשו. בסיפא דבריו ציין כי קיים אינטרס ציבורי בשיקומו של המשיב.

נתתי דעתי לטיעוניו אלה של הסניגור, לרבות הפנייתו להחלטת כב' השופט אבנון מבית משפט זה, במ"ת 52137-12-17, **מדינת ישראל נ' חזיזה**, מיום 22.2.18. איני סבור כי יש בהחלטה זו כדי לסייע למשיב. אין המדובר שם במי אשר הפר אמון לאחר ששוחרר ממעצר. יתרה מכך, צוין מפורשות כי אין בעברו של אותו נאשם הרשעות בהפרת צווי בית משפט.

הנקודה הארכימדית בענייננו היא הפרת האמון. לו הייתה ההפרה מוצאת את ביטויה אך ביציאה ללא מפקח, הייתי נוטה לקבל את עתירת המשיב. עם זאת, ביצוע ההפרה בנסיבות מחמירות המלמדות על כוונה להמשיך ביצוע עבירות מרמה מטה את הכף לחומרה.

ב"כ המשיב המשיך וטען לא רק כי המשיב פעל תחת אילוץ, אלא כי חובותיו שולמו ע"י קרוביו, כך ששוב לא קיים תמריץ לביצוע עבירות נוספות. לא הוצגה כל אסמכתא לביסוס האמור, ולו לכאורה.

כאן המקום לציין, כי כידוע, במסגרת הליך המעצר שבפניי, אין נשמעות עדויות. בהתאם, טיעוני העובדתיים של המשיב נשמעים מפי בא כוחו, שלא במסגרת עדות או תצהיר של המבקש או קרוביו וממילא לא נחקר מי מהם ע"י המבקשת, בחקירה נגדית. עצם העובדה כי דברי נאשם נמסרים לבית המשפט שלא בדרך עדות, אין משמעה כי נעדרים הם כל נפקות, או כי בית המשפט מנוע מלהסיק מסקנה על סימכם. מנגד, יש לזכור כל העת כי שומה לבחון את תוכן הדברים במשנה זהירות, בנסיבות בהן הדובר הוא בעל עניין, לא הוזהר לומר אמת ולא נחקר. ביתר שאת נכון הדבר, עת המדובר במי המואשם בעבירות הונאה ובהפרה המלמדת על זיקה למרמה ולעברייני מרמה.

לאור האמור, לא אוכל לקבוע כממצא שאין בלתו, כי טיעוני המשיב בדבר פעולה תחת אילוץ, כמו גם איונו של אותו אילוץ בעת הזו, נכונים הם בהכרח. ברקע הדברים אציין כי ככל שתועלה טענת אילוץ במסגרת ההליך העיקרי, יהא על המשיב לצלוח משוכה גבוהה, שכן קיים קושי של ממש, על פי הפסיקה, להוכיח עמידה בתנאים המגבשים את קיומו של סייג הכורח (ראו למשל: ע"פ 3596/93, **אבו סרור נ' מדינת ישראל**, פד"י נב (2), 481; ע"פ 3964/00, **חסוס ופלונית נ' מדינת ישראל**, פד"י נז(2), 1). אך כל זאת ציינתי כמעט ולמעלה מן הנדרש.

הנה כי כן, המשיב לא צלח את המשוכה הראשונה של מתן אמוני בו. על אף האמור, אתיחס גם לחלופה המוצעת.

מטבעם של דברים, קשה על כל אדם שהייה ממושכת בין כתלים, גם אם המדובר בקירות בית ולא בבית מעצר, אף ללא איזוק. שחרור בתנאים שאינם כוללים איזוק, כלל אינו על הפרק, לאור כל שפירטתי לעיל. מעצר בתנאי איזוק-כשמו כן הוא, ומכאן גם ההשלכה באשר לשעות ההתאווורות הניתנות במהלכו, אם בכלל; הקושי במתן אפשרות יציאה לעבודה ועוד. משכך, וכפי שמלמד הניסיון השיפוטי, שהייה ממושכת בתנאי איזוק אינה קלה כלל ועיקר הן לנאשם והן למפקחיו, ואף מהווה פעמים רבות "גורם מגביר דחק", כפי שנוהג השירות לציין בתסקיריו.

באשר למפקחת המוצעת, בת זוגו של המשיב מזה כשנה, המדובר בצעירה לימים שלא הייתה מודעת לדבריה לחובות וללחצים הנטענים בהם היה נתון לכאורה המשיב, וממילא לא היה בידה למנוע את הסתבכותו הראשונה, כמו גם זו המאוחרת, על אף טענתה בדבר השפעה חיובית עליו.

באשר למפקח המוצע, הוא אביה של בת הזוג, אציין כי יש לברך על עצם נכונותו לסייע למשיב. מפקח זה עמד על כך כי הוא נעדר עבר פלילי על אף קיומה של הרשעה בעברו, גם לאחר שהוצג בפניו גזר הדין הרלבנטי. אפשר ואכן נבע הדבר שלא מכוונת זדון להוליך שולל את בית המשפט, אלא בשל קשיי הבנה כאלה או אחרים. עם זאת, סבורני כי אין די במערך הפיקוחי שהוצע, בכללותו, כדי לאיין את מסוכנות המשיב, גם בתנאי איזוק.

יש לזכור ברקע הדברים כי בבצעו את ההפרה הנטענת, לא רק שנטל המשיב סיכון תוך זלזול באמון שניתן בו ע"י בית המשפט, אלא אף לא היסס לסכן בכך את המפקחת הקודמת, שחילוט כספה מבוקש כעת.

לאור כל האמור אין מנוס ממעצר המשיב עד לתום ההליכים.

באשר לסוגיית החילוט-

לעולם על בית המשפט להחיל את הדין על נסיבות פרטניות שבפניו, תוך שאיפה לעשיית צדק עם כל הנוגעים בדבר.

ב"כ המשיב עתר להתחשבות בית המשפט במשיב, בציינו כי ככל שיחולטו כספים יהא בכך כדי לפגוע במצבם הכלכלי של הנוגעים בדבר, שאינו שפיר ממילא.

בהינתן כל האמור לעיל, והואיל ומצאתי להורות על מעצר המשיב, מצאתי מחד גיסא לחלט את ההפקדה אותה הפקיד ומאידך גיסא, שלא להחמיר עימו בחילוט הערבות העצמית עליה חתם, בנוסף וזאת גם בשים לב לגובה ההפקדה שאינו מבוטל.

באשר למפקחת, שמעתי מפיה כי היא חיה בגפה. המדובר במפקחת שאינה צעירה לימים, העובדת כפועלת במפעל. הנ"ל נמנעה מלדווח למשטרה על אודות ההפרה, לדבריה משום שנמה את שנתה עת יצא המשיב מכתובת החלופה, בסמוך לשעה 20:00. בשים לב למאפייניה ולמצבה הכלכלי הנטען (על אף שלא בוסס בראיה כלשהי) אני מוצא לאזן בין הצורך וההצדק לחלט ולו חלק מן הסך ולבין השיקולים שמנגד, לרבות מעצר המשיב וחילוט הפקדתו, כמו גם מאפייני ההפרה שאינם נעדרי חומרה אך אין הם בעלי חומרה יתרה.

לאור כל האמור אני מורה על חילוט ההפקדה אותה הפקיד המשיב, בסך 25,000 ₪.

כמו כן אני מורה כי יחולט סך 7,500 ₪ מסך הערבות צד ג' עליה חתמה המפקחת גב' שמליק דודו.

סיכומי של דבר - אני מורה על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.

עוד אני מורה על חילוט הכספים כאמור לעיל.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ח, 04 יולי 2018. ההחלטה
תשומע בפני המשיב בדיון הקבוע להיום.